

Cena wychodzi codziennie, wyjąwszy niedziele i dni świąteczne.
Jedna Kasa, o ile zapas starczy, w Krakowie po 10 c, we Lwowie lub z przesyłką pocztową 12 c.

Prenumerata wynosi:

	na cały rok	na kwartał	na 1 miesiąc
W państwie Austriackim	24 zł.	6 zł.	2 zł. 50 c.
Niemieckim	28 zł.	7 zł.	3 zł.
do Włoch, Francji, Anglii, Belgii, Szwajcarii, Turcji	32 zł.	8 zł.	3 zł.

Prenumeratę przysyła się tylko od 1go do ostatniego dnia w miesiącu. — Kasy pismnicze i przesyłki pocztowe (prenumeratę i ogłoszenia) przysyła się nadeśłać franco do Administracji Czasu w Krakowie. — Listy reklamacyjne nieopłacone nie podlegają opłacie pocztowej. — Listy reklamacyjne nie przyjmują się. — Reklamatorów nadesłanych nie zwraca się.

CZAS

Prenumeratę przyjmują:

Administracja „CZASU“ w Krakowie, tudzież urzędy pocztowe. **Miejscowa prenumerata** ogłasza S. A. Krayznowskiego, handlu Nowakowskiej. **Ogłoszenia** (inseraty) przyjmuje się za opłatą od miejsca wiersza drukiem drobnym (petitiwem) za pierwszy raz 10 cent., za każdy następny raz po 5 cent. — **Nadawanie** (na 3 stroniczki dziennika) od miejsca wiersza drukiem drobnym po 30 cent. za każdy raz. **Nadawanie do „Czasu“** (prospekt, cyrkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmuje się za cenę 1 zł. od 100 egzemplarzy, a 50 cent. od 100 egzemplarzy. **Ogłoszenia i numeratorem.** — Należy do przysłać nadesłać przekazem pocztowym. — **Ogłoszenia i numeratorem** przyjmują: we Lwowie Agencja „CZASU“ w głównym składzie tytuł Nr. 11 przy ulicy Trybunalskiej L. 4; w Paryżu wyłączone p. Adam, Rue Clément 5; (prenumeratę p. Wierzyński, ulica Baczowska, Faubourg Poissonnière 33); w Wiedniu pp. Haasencler i Vogler (także w Hamburgu, Frankfurt nad Menem, Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu), A. Oppel, Stabenbastei Nr. 2 (także w Pradze), R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze), G. L. Daube & Comp. (także w Frankfurt nad Menem), Kotter & Comp. Riemergasse 12.

Kraków 11 grudnia.

Przegląd Polityczny.

Uwaga publiczna w Wiedniu, a nawet rzecz można, w całej Austrii, nie odwróciła się jeszcze od wielkiego nieszczęścia spowodowanego pożarem Ringtheatru. Polityka zeszła zupełnie na drugi plan, a obradująca Izba deputowanych także pod tym wpływem zostaje. Sobotnie jej posiedzenie w większej części poświęcone było pożarowi, albowiem hr. Taaffe odczytał obszerne pismo wyjaśniające Namiestnika, Izba uchwaliła ustawę przyznającą 50,000 złr. dla osieroconych a ubogich rodzin, wreszcie wszyscy deputowani, bez wyjątku stronnictw, wnieśli interpelację do rządu zapytaniem, co myśli na drodze administracyjnej i ustawodawczej przedsięwziąć, aby na przyszłość uchronić mieszkańców od podobnych katastrof. Druga część posiedzenia sobotniego Izby zajęta była obradami nad nowellą do ustawy wyborowej. Doprowadzone je zaledwie do § 25 włącz. Dziś posiedzenie. Z komisji Izby deputowanych również bardzo szczerze wiadomości, bo jakkolwiek obradują one nad przydziałami sobie przedmiotami, jednak od kilku dni prace bardzo mało postąpiły.

Sobotnie obrady parlamentu niemieckiego poświęcone były przedyskutowaniu ustawie o socjalistach i o małym stanie obłożenia w Berlinie, Lipsku i Hamburgu. Pierwszy zabrał głos socjalista Hasenclever, który w dwugodzinnej mowie wyparł się po prostu Mosta i nihilistów. Przypisał on wiele faktów udowodniających nieustanne stosowanie tej ustawy i nadmienil, że demokracja socjalna wznowiona się więcej jeszcze skutkiem przesładowania. Musi oświadczyć się przeciw stanowi obłożenia, który nie przeciw stronnictwu jest wymierzony, lecz przeciw osobom a często niewinnym. Socjaliści, dopóki trwa stan obłożenia, nie mogą przyjmować piernicza reform bismarkowych. Minister Puttkamer i minister saski Nostitz-Wallwitz bronia postępowania rządów niemieckich a pierwszy wykazuje, iż między zasadami Mosta i zasadami innych socjalistów, jak to chciał zaprzeczyć Hasenclever, panuje zupełna zgodność dążeń i celów. Wszakże w umiarkowanym organie socjalistów w Zürich oświadczone, że szczerze zabito Sothena w Wiedniu, i że morderstwo to poczytane jest jako odwet na społeczeństwie. Nostitz odparł zarzut Hasenclevera, że Saksonia w obawie republiki socjalistycznej wolała stracić niepodległość i dać się wcielić do Prus. Haenel naganił surowość ustawy szczególnie pod względem wyborów i konfliktu odczuwanych wyborczych. Frohme socjalista powiada, że proces socjalistów lipskich wykazał tylko głupotę oskarżonych i działalność policyj pruskiej, która grała rolę agent provocateur, przeciw czemu protestuje Puttkamer. Braun również wskazywał działalność szpiegów pruskich w Lipsku. Cała ta dyskusja prowadzona była zawiąże, wreszcie Izba przyjęła memoriały rządów pruskiego, saskiego i hamburskiego względem stanu obłożenia w Berlinie, Lipsku i Hamburgu.

Na wniosek posła Magdzińskiego parlament uchwalił zawieszenie procesu drukiowego posła Chlapowskiego na czas sesji obecnej. Dzienniki berlińskie przytaczają list Windthorst'a znalezione w Poznaniu podczas rewizji policyjnej, który mówi: Ludność katolicka nie powinna ustawiać w ciągłym żądaniu przywrócenia władzy świeckiej Papieża, a choćby to nie odnosiło skutku u rządów niemieckich, znieśli go przed siebie do nieprzeskazywania, gdy mocarstwa katolickie podniosą dyplomatycznie te kwestie, co wcześniej czy później, jak sądzę, nastąpi. Windthorst radzi przesyłać petycje w tej sprawie nie do parlamentu, ale do księcia.

Znana sprawa Windthorst'a zajmuje ciągle jeszcze uwagę publiczną, gdyż sądzą, że od wypadku jej zależeć może zachowanie się centrum wobec kanclerza. Jesliby potwierdziła się wieść, jaka o niego w Berlinie, że minister skarbu Bitter podaje się, czy podał do dymisji, byłoby to oznaką, iż kanclerz wziął mu za złe, iż stanął w obronie Windthorst'a, wypierając się solidarności z Nordd. allg. Ztg.

Car Aleksander przesłał z powodu obchodu orderowego telegram do cesarza Wilhelma, w którym przesyła mu życzenia jako najstarszemu kawalerowi orderu św. Jerzego.

Niemiecka Petersb. Ztg dowiaduje się, że rosyjskie ministerium skarbu zamierza przeznaczyć na przyszły rok skarbowy 193,776,000 rubli na umorzenie długu państwa i na procenta pożyczek skarbowych.

Książę Dondukow-Korsakow udaje się do Tyflisu, a lubo nie otrzymał urzędu namiestnika kaukaskiego, wszelako czynności jego sprawować będzie. Nie wiadomo jeszcze, kto go zastąpi w Odesie. Pogłoski o zmianach osób na posadach ministrów są znów zaprzeczane.

Senat francuski uchwalił kredyt na wynagrodzenie ofiar zamachu stanu d. 2 grudnia. W ciągu obrad nad kredytem na wyprawę tunetańską, żądał ks. Broglie, aby rząd nie stawiał Izbow żądań, które już faktycznie rozstrzygnięte zostały. Gambetta pierwszy raz zjawił się w senacie, i odpowiadając poprzedniemu mowcy, zaczął się rozwodzić nad pochwałami senatu, którego ważność w republice uznaje. Widzi on potrzebę senatu i twierdzi, że chce tylko być jego utrwalic. Gambetta odparł solidarności z poprzednim gabinetem i oświadcza, że projekta ustaw pod względem Tunis przedłoży w pierwszych dniach lutego, spodziewając się, że po ten czas rząd nie odzyska pokój. Pragnąłby on pod względem długu tunetańskiego wejść w porozumienie z mocarstwami interesowanymi, jak się to stało pod względem Egiptu. Przechodząc do kwestii dyplomatycznej, spo-

dziewa się, że rządy obce nie podniosą żadnej trudności. Anglia uznała traktat zawarty w Bardo. Co do Włoch rzekł: Spodziewam się dość do zawarcia traktatu z Włochami, któryby zadowolił w całości obustronne interesa, tak handlowe, jak finansowe oraz żeglugowe. Porozumienie przyjdzie tem łatwiej, że ci, z którymi zawręmy traktat, tem więcej przekonają się o naszych serdecznych zamiarach, iż pewne wrażenia nieprzychylnie rozwija się po wzajemnych wywodach osób, których słowom będzie można dać zupełną wiarę. Sądzę, że z cierpliwością i lojalnością dojdzie się do uchylenia nieporozumień powstałych zjad, że nie powiedziano dość jasno Włochom, co się pragnie zrobić bez szkody dla ich interesów i tradycji. Rzekł następnie, że wszystkie straty, jakie wojsko poniosło w Tunisie, nie przechozą 1,100 głów, a w końcu dodał, że Francja związana jest traktatem w Bardo, dopóki nie znajdzie się za szczytna droga odsunięcia się od zobowiązań względem beja, bez naruszenia traktatu, ale wyraźniej określwszy postanowienia jego. Gambetta uważa za rzecz możebną zorganizować Tunis, nie pozabawiając go niepodległości.

Minister skarbu odpowiada Bocherowi, że budżet na r. 1881 pokryje zupełnie koszt wyprawy tunetańskiej i pozostanie jeszcze nadwyżka 20 do 25 milionów. Buffet obstaruje przy potrzebie ściślejszej kontroli wydatków i mówi, że parlament pozbawiony władzy finansowej, traci wszelką powagę polityczną. Byłoby to dla Izby poniżającym. Wnosi więc poprawkę, która zmierza do tego, aby zapewnić parlamentowi skuteczną i stosowną kontrolę. Po odpowiedzi ministra skarbu, poprawka Buffeta odrzuconą została 170 głosami przeciw 95.

W francuskiej Izbie deputowanych toczyły się obrady nad traktatem handlowym z Włochami. Minister handlu, Rouvier, rzekł, iż rząd nie myśli wnieść przedłożenia traktatu dotychczasowego, gdyż układy na tym punkcie, na którym stanowią, prowadzone są dalej i zapewne przed d. 15 stycznia będą ukończone. Rząd pragnie położyć kres niepewności handlowej i trwały zawrzeć traktat. Wniosek o odrzucenie został odrzucony i traktat przyjęty.

Z Paryża dowiaduje się Pol. Cor., że rząd mocno jest rozdrażniony na Portę, gdyż mimo przedstawięń uczynionych w Konstantynopolu przez posła francuskiego Tissota, Algierja zasypywana jest broszurami podburzającymi, pochodzenia tureckiego. Ostatnią mowę włoskiego ministra Manciniego, tłumacza sobie w sferach urzędowych w Paryżu, jako wskazówkę przechylił się Włoch ku rządowi północnym, a zarazem jednak stwierdza ona, że nie takiego nie zaszło, co by mogło zmienić wątpliwości Francji pod względem tych usiłowań.

Do Polit. Corr. donoszą z Londynu, że rząd jest w wielkim kłopotie pod względem Irlandji. Członkowie gabinetu nie są z sobą w zgodzie, co dalej począć. Parlament uchwalił ustawę agrarną, na żądanie gabinetu; ustawa jest obowiązująca, dochody właścicieli zmniejszyły się o czwartą część a pokój i bezpieczeństwo nowo wraca i agitacja wzmagą się coraz bardziej. Zaufanie do gabinetu upada, tak, iż stracił on w ciągu roku 12 krzesel w parlamencie, a większość wynosząca dawniej 48 głosów, wynosi teraz tylko 18. Jedni radzą rządowi zaprowadzenie stanu obłożenia w Irlandji, drudzy przyznanie antonomii.

Lord-major londyński przyjmował deputację stowarzyszenia irlandzkiego opieki własności ziemskiej. Otwarte mają być składki dla wspierania właścicieli w Irlandji, przeciw bezprawnym i przez pomoc z zagranicy udzielaną wspieranym spiskom. Zamiarem jest zwołać w Londynie meeting dla uchwalenia rezolucji wyrażającej rząd do zaprowadzenia w Irlandji sądów wojennych dla obrony życia i mienia właścicieli i dzierżawców dotrzymanych umów. Rząd sprzyja zebraniu się takiego meetingu.

Już Polit. Corr. zaprzeczyła była całej fantazyjnej opowieści podanej przez Standarda o p-wodach zjazdu w Gdańsku i Wiedniu. Dziś włoska agencja Stefaniaga zaprzecza temu wszystkiemu, co w tej opowieści tyczy się Włoch.

Dzienniki krajowe powtarzają od czasu do czasu wiadomości, jakoby galicyjskie władze policyjne ostawiały do władz rosyjskich osoby przytrzymane w Galicji za przestępstwa polityczne, które popłynęły w Rosji lub w Królestwie Polskiem. Wiadomość ta, jak wiemy z pewnego źródła, całkiem jest bezasadna, i możemy zapewnić, że nigdy nie podobnego nie zdarzyło się.

Aby publiczność wywieść z błędnego mniemania o wydawaniu Rosji przestępców politycznych, wyjaśniamy, że wydawanie ich miejsca mieć nie może, ponieważ na mocy traktatu zawartego w d. 15go października 1874 r. między monarchją Austriacko-Węgierską a Rosją względem wzajemnego wydawania zbrodniarzy zwyczajnych, oddawani bywają władzom rosyjskim ci tylko poddani rosyjscy w Austrii przytrzymani, którzy się dopuścili w Rosji lub w Królestwie Polskiem zbrodni lub występku popospolitych; nigdy zaś osoby obwinione o przestępstwo polityczne, względem których wzajemnego wydawania żadna umowa nie istnieje.

Wydawanie Rosji tamtejszych zbrodniarzy popospolitych, ujętych w Austrii, według obowiązujących tu przepisów, nie może być nawet dokonane przez austriackie władze policyjne, lecz wyłącznie i jedynie przez sądy, które na podstawie aktów sądowo-śledczych, winę stwierdzających, z komunikowanych tymże sądom przez właściwe sądy rosyjskie, orzekają oddanie obwinionego sądom rosyjskim. Nadto oprócz orzeczenia sądowego, niezgodnym jest udzielenie z strony Ministerstwa sprawiedliwości austriackiego lub węgierskiego specjalnego w każdym wypadku upoważnienia do wydania sądom rosyjskim winowajcy.

KORESPONDENCYA „CZASU.“

Lwów 11 grudnia.

(§§) Smutną wiadomością rozpoczynam list mój dzisiejszy. Umarł dziś rano po długiej i ciężkiej chorobie areybiskup obrz. ormiańskiego X. Grzegorz Romaszkan, członek Izby panów. Był to osobistość wielce sympatyczną i otoczona czcią powszechną jako wzór cnót kapłańskich, pasterskich i obywatelskich S. p. X. Areybiskup Romaszkan żył lat 73.

Ankieta szkolna prowadzi dalej obrady swoje nawet w dniu świątecznym. Nie wiele mogło dowieść o tych obradach. Główna część zadania spełniły sekcje ułożony trzy projekty ustaw a ankieta rozbiła obecnie te elaboraty jeden paragraf po drugim. Główna kwestja, sposób pokrywania wydatków szkolnych, rozstrzygnęła się zaraz na drugim posiedzeniu. Większość nieznaczna wprowadziła, ale zawsze większość zdeklarowana, oświadczyła 'się' przeciw wnioskowi przeniesienia wydatków szkolnych w ogóle lub przynajmniej plac nauczycieli na fundusz krajowy. Gdyby nawet wniosek ten był przypadkiem do przekonania większości, Wydział krajowy zapewne nie byłby go wniósł do Sejmu. Gdyby nawet nie zachodziły względy zasadnicze, dla których Wydział krajowy i większość sejmowa będą zawsze przeciwnie (przynajmniej w obecnym składzie) takowemu sposobowi dostarczenia funduszu na szkoły, to sam ogrom ciężaru, jaki musiałby spaść na nieświeżne finansy krajowe, musiałby usposobić Wydział krajowy, jako właściwego gospodarza krajowego, nieprzychylnie dla wniosku tak daleko idącego. W dalszym ciągu obrad często odzywała się tendencja do nałożenia większego ciężaru szkolnego na obszary dworskie. Tendencja ta nie znalazła w ankiecie przychylnego gruntu. Pozostawionem zostało i nadal postanowienie, że utrzymywanie szkoły niewyłączniowej i przystępnej dla ogółu dzieci uwalnia od prestacji szkolnych. Ludności wiejskiej przyniosła nowe projekty ulgi, bo nakładanie dodatków powyżej 50%, na założenie a powyżej 25%, na utrzymanie szkoły podlegać będzie zatwierdzeniu Wydziałów powiatowych. Dotąd dzieje się inaczej, bo ustawa gminna uchyla wyrażnie z pod postanowień swoich dodatki wpływające z specjalnych ustaw konkurencyjnych. Zdarzało się już, że gmina nakładła na członków swoich dodatki z wysokości 1000%.

Pomijam inne mniej ważne a niezasadnicze postanowienia i uchwały. Właściwie nie można mówić o uchwałach, bo ankiety zadaniem jest tylko przygotowanie materiału, z którego Wydział krajowy jako organ powołany do inicjatywy ustawodawczej zrobi w przedłożeniu do Sejmu taki użytek, jaki uzna za potrzebny i stanowiący.

Panom nafiarczom, którzy bodaj czy nie postanowili sobie iść za przykładem gospodarzy wiejskich i narzekać zawsze i na wszystko, chociażby nie było do tego dość powodów (jak np. teraz w sprawie opodatkowania nafty), komunikację wiadomości pewną a bardzo pożądaną i przyjemną. Kolej galicyjska wraz z koleją północną Cesarza Ferdynanda, zgodyły się już na taką zmianę taryfy dla transportów nafty galicyjskiej, że produkt nasz wskutek tego będzie mógł opłacać targ wiedeński a przynajmniej uścisnąć się tam silnie i nie obawiać się produktu amerykańskiego. Przed rokiem komisja nieustająca Komitetu dla podniesienia przemysłu naftowego (hr. Ludwik Wodzisicki, pp. Filip Zaleski, Dr Wereszczyński i Gintl, którego zasługę i pracę szczególnie podnieść się godzi), uznała zgodnie z wywodami Dra Gintla, że nafta galicyjska tylko w takim razie mogłaby stać w Wiedniu do sześciuśmiu konkurencyj z produktem amerykańskim, jeżeliby koleje przyjęły w taryfach swoich taką samą cenę frachtu jaka ciąży na produkcie amerykańskim przewożonym ze Szczecina do Wiednia (3 marki 24 fenigów, czyli 1 złr. 88 centów od cetrna metrycznego). Staje się obecnie za dość temu warunkowi i taryfa taka zachowywana będzie bez różnicy odległości do transportów nafty na stacjach: Bobowa, Boguniewicz, Gromnik, Grybów, Nowy Sącz, Chyrow, Zagórz, Boryslaw, Drohobycz i Kolomyja. Dotąd trzeba było płać za przewóz 100 kilogr. do Wiednia: z Bobowy 2 złr. 20 c., z Grybowa 2 złr. 27 c., z Chyrowa 2 złr. 66 c., z Boryslawa 2 złr. 89 c., z Drohobycza 2 złr. 80 c., a z Kolomyi 3 złr. 5 c. Różnica nadto wpada w oko, żeby objaśnić trzeba korzyści zmniejszenia taryfy.

Wiedeń 10 grudnia.

(178-me posiedzenie Izby poselskiej).

Prezes Smolka zagaja posiedzenie o godz. 11 min. 30 następującem wspomnieniem pośmiertnem: Gdym wczoraj poczytał sobie za obowiązek wyrazić uczucie głębokiego ubolewania nad ciężkim nieszczęściem, które spadło na mieszkańców Wiednia, nie przeczuwaliśmy jeszcze, że katastrofy tej ofiarą padł także jeden z naszych kolegów wraz z małżonką. Jest nim wybrany z kurji większej posiadłości okręgu Bocheńskiego poseł Władysław Pegowski, e. k. radca sądu krajowego. Pegowski tak w urzędzie, jak w poselskiej odznaczał się poczynieniami obywatelskimi i opiekunem jego z wyrazami najgłębszej boleści. Zachowywał go w dobrej pamięci. (Izba powstaje). Proszę objawić zgodność w tem uczuciu. Widząc, że już to czynicie, sami z miejsc powstając, wnosi, aby ten objaw uczczenia pamięci zmarłego zapisano do protokołu. (Powszechna bravo!)

Od rządu wniesiono projekt o kredycie w ilości 50,000 złr. na ulżenie nędzy osób dotkniętych pożarem teatru przy bulwarze Szkockim. (Bravo!) Zabiera głos prezes gabinetu hr. Taaffe: Wysoła Izbo! Wobec wydarzenia wstrząsającego tu serce do głębi, które zaszło przedwczoraj tu w Wiedniu, poczytałem sobie nie tylko za za-

danie, lecz i za obowiązek przekonać się, czy przy smutnej katastrofie tej te władze i instytucje, do których należały czynności właściwe, w pełnej mierze uczyniły za dość swej powinności. Pomiędzy rozlicznymi rozporządzeniami, które w tym względzie wydałem, jest i to, że poleciłem Namiestnikowi w Dolnej Austrii, aby o tej ofierze w zgromadzonej zebrał mi relację prawdziwą, a mniemam, że właściwą będzie podać ją do wiadomości wys. Izby. (Minister czyta, co następuje):

„Wedle dochodzeń poczynionych przez e. k. dyrekcyę policyjną rzecz co do nader smutnej katastrofy, która się wydarzyła dnia 8 b. m. wieczorem w wiedeńskim Ringtheater, przedstawia się, jak następuje:

„Urządźnik przeznaczony do służby nadzoru policyjnego w Ringtheater, dnia 8 b. m. udał się około godziny 6³⁰, wieczorem z gmachu urzędu policyjnego do teatru, gdzie zaraz doszło do jego wiadomości, że w teatrze wybuchł pożar. Pospieszył natychmiast z powrotem do gmachu urzędu policyjnego (odległego od teatru tylko o 30 do 40 kroków: przyp. koresp.), aby telegraficznie zawiadomić miejską władzę budowniczą o wybuchu pożaru, i tak on, jak i komisarz dyżurny udali się wraz ze strażą policyjną, która w tej chwili stała na rozkazy, do teatru, aby aż do chwili przybycia straży pożarnej zarządzić co potrzeba. Komisarz inspekcyjny wraz z dyżurnym zastali foyer teatru już ciemne i puste i mimo wychodzącego już z sali teatru gęstego dymu komisarz dyżurny wraz z kilkoma policyjantami dotarli do owego miejsca parkietu po lewej stronie, z którego dochodziły głosy wołające o ratunek. Przy pomocy zapalek powiodło się dać wołającym wyjście i ratunek. Dalej postąpić na parkiecie było niepodobniestwem, bo już dwie łóż naprzeciw wschodowi prowadzącym na parkiet stały w płomieniach; a ponieważ nado z górnych pomieszczeń publiczności w teatrze nie słyszano wołania o pomoc, wedle dochodzeń zaś wielka część publiczności od przodu i prawie wszyscy członkowie teatru tylnymi drzwiami przy Hessgasse wyszli na ulicę, przeto mniemano, że można przypuścić, iż wszystko ocalone. (Wielki szmer.) Dotrzc do wyższych pięter wcale nie było można, a komisarz dyżurny, który dotarł jeszcze do połowy drugiego piętra, musiał wskutek niepodobniestwa oddychania powietrzem gorącym i przepelnionem dymem cofnąć się jaknajprędzej.

„Straż pożarna skierowała teraz swą czynność głównie ku ugaznieniu pożaru celem otworzenia postępu dalszego do wnętrza teatru i w miarę postępu robót około ugaznienia ognia można było dotrzeć aż po drugie piętro, gdzie na schodach napotkano na pierwsze trupy. Dalej postępując, zwolna, a mianowicie aż do dnia dzisiejszego, zaleziono 235 trupów po części całych, po części zeszpeconych. Przeniesiono trupy do gmachu dyrekcyi policyjnej, zkąd później za pomocą nosideł zarekwirowanych z wszystkich cyrkulów i wozów sanitarnych służby wojskowej, użytych przez komendę jenerała, przeniesiono je do lazaretu powszechnego.

„Co się tyczy przyczyny pożaru, o czem dochodzenia jeszcze nie ukończone, kursowały na miejscu nieszczęścia pogłoski najrozmaitsze. Jedni przypisywali ją eksplozji gazu, inni twierdzili, że pozostawiona bez dozoru machina elektryczna na froncie oświetlenia teatru stała się przyczyną pożaru. Wedle dotychczasowych atoli dochodzeń, można pewnie przypuścić, że jedna z kul wiszących nad piątym sufitem, zajęła się płomieniem i że ogień z niesłychaną szybkością rozszerzył się po całym strychu. Jeden z członków teatralnej straży pożarnej, który chciał spuścić żelazną zasłonę, utrzymuje, że nie mógł już wykonać zamiaru, bo wskutek wielkiego gorąca machina podobno wypowiedziała służbę.

„Z wszystkiego wynika, że pożar na scenie chwilę trwał, zanim się przeniósł do sali teatru. I w tem jest straszliwe zaniechanie, że na scenie zaniechano zaraz bezpośrednio po wybuchu pożaru spuścić zasłonę żelazną i dać sygnał pożarowy na zewnątrz, przeto instytucje ratunkowe mogłyby były szybko rozpocząć czynność co do ratowania znajdujących się w teatrze nieszczęśliwych, podczas gdy w rzeczywistości w chwili rozpoczęcia pierwszych kroków do ratunku pożar już był rozszerzył się na salę dla publiczności.

„Aby zapobiedz eksplozji gazu inspektor oświetlenia, wedle zeznania jednego z robotników załogi, gazometr, a lampy olejne nie były zapalone, przez co nieszczęśliwym ratunek stał się niepodobniestwem.

„Co do powszechnych rozporządzeń w celu bezpieczeństwa publiczności zwiędzającej teatru nadmieniam się tylko jeszcze, że zarządzona w marcu b. r. rewizja wszystkich teatrów pod względem bezpieczeństwa od pożaru, a mianowicie ostatnia, w Ringtheater, odbyła się przez magistrat jako władzę bezpieczeństwa od ognia dopiero przed dwoma tygodniami, a wedle pisma magistratu do dyrekcyi policyjnej z dnia 20 września, delegowana komisja zarządziła, co jej zdawało się potrzebnem i wydała szczegółowe polecenie do dyrekturów teatrów, tudzież, że magistrat polecił miejskiemu urzędowi budowniczemu, aby czuwał nad wykonaniem tych poleceń.

„Dochodzenia co do karygodnych zaniedbań z okoliczności katastrofy w Ringtheater są w toku.“ Pozwałam sobie jeszcze nadmienić, że wczoraj rano (następnego po pożarze) natychmiast wydałem rozporządzenie, aby ci komisarze policyjni, którzy są przeznaczeni do inspekcyi przy przedstawieniach po teatrach, powinni udać się tam na godzinę przed przedstawieniem i przekonać się ściśle, czy to, co owa komisja (delegowana) uznała za potrzebne, rzeczywiście też weszło w wykonanie; a policyja porozumiała się w tym względzie z powołanym do tego miejskim urzędem budowniczym, aby i delegat miejskiego urzędu budowniczego (brat ucześnie) w tych rewizjach codziennych (Bravo!)

wo! bravo!). Zdaje mi się, że w tej chwili rzeczą główną jest w interesie bezpieczeństwa publiczności zwiędzającej teatru starać się, by czuwano nad tem, aby wydane rozporządzenia rzeczywiście wykonywano. W lonie rządu i w właściwych urzędach rozważaj się, jakiby jeszcze wydać można rozporządzenia, a będą one potem wykonane, jeśli należąc będą do kompetencji rządowej władzy wykonawczej.

Proszę wys. Izbę przyjąć zapewnienie, że rząd z pewnością uczyni co w siłach ludzkich, aby postarał się o bezpieczeństwo publiczności zwiędzającej teatru. (Powszechna bravo!)

Zabiera głos pos. Hohenwart: Bis dat, qui cito dat. Zdaje mi się, że trafię w myśl wys. Izby, stawiając wniosek, byśmy natychmiast przystąpili do obrad nad projektem rządowym o kredycie na wspomnienie tych, którzy przez pożar teatru poniesli straty a to z zastosowaniem wszelkich skrótów, jakie dozwala regulamin. (Powszechna głosy zgodności).

Pos. Schönerer oświadcza, że pewnie cała Izba niezadowolona z komunikatu przesyła gabinetu; wnosi przeto: przekazać go komisji z 24 członków.

Pos. Friedmann wywodzi, że jak się to pokazuje, rozporządzenia administracyjne nie nie znaczą; trzeba więc przepisów ustawodawczych Sama koncesja na przedsiębiorstwo teatrowe powinna zależeć od dopełnienia tych przepisów ustawodawczych; bo coż pomogą n. p. w wiedeńskim teatrze an der Wien rozporządzenia administracyjne, skoro koncesyi odtąd nie można, chociaż tam cztery galerye mają jedne tylko schody! Mówca wnosi: wybrać osobną komisję z 24 członków, która wypracuje projekt ustawy z warunkami koncesyi na teatr.

Pos. Chlumecki: Gorąco popieram wniosek pos. Hohenwarta i proszę pana prezesa, aby zechciał poddać go pod głosowanie (co by stało nawet bez prośby p. Chlumeckiego; przyp. koresp.). Ponieważ nikt już głosu nie zabiera, wniosek pos. Hohenwarta o uznanie projektu rządowego za pilny idzie pod głosowanie. — Izba jednomyślnie uznaje nagłos.

Pos. Hohenwart jako wnioskodawca, wzwany na trybunę sprawodawczą, udaje się na nią i czyta projekt rządowy: § 1: Upoważnia się rząd na ulżenie nędzy osobom, które spotkało nieszczęście z pożaru Ringtheater w Wiedniu, i pozostałym po nich, tudzież na wsparcie tych osób z personalu teatrowego, które go potrzebują, użyć kwoty 50,000 złr. § 2: Członkowie i dokumenta z okoliczności zapomóg tych są wolne od stepów i należności skarbowych. § 3: Ustawa niniejsza wejdzie w życie z dniem ogłoszenia. Sprawodawca wnosi, aby natychmiast przystąpiono do drugiego czytania. — Izba się zgadza.

W drugim czytaniu posel Schönerer wnosi, aby kwotę 50,000 podwyższono do 100,000 złr. Sprawodawca posel Hohenwart oświadcza, że niema pewnie nikogo w Izbie, który na taki wniosek się nie zgodził, ale chwilowo wystarczy 50,000 złr., a gdy więcej będzie potrzeba, rząd może na nowo odwołać się do Izby. Mówca wnosi przeto, aby Izba przyjęła leczyć projektu rządowego.

W głosowaniu odrzucono wniosek Schönerera, za którym bardzo mała liczba posłów powstaje. Liczba projektu rządowego przyjęta jednomyślnie. Pozem bez dalszej dyskusji uchwalamo projekt w drugim i trzecim czytaniu.

Wnioski pp. Schönerera i Friedmana o wybranie osobnych komisji, nie zyskują nawet poparcia dostatecznego, a więc odrzucone.

Po załatwieniu tych spraw przystąpiono do zwykłych na wstępie posiedzenia czynności: od rządu wniesiono niektóre zmiany w liczbach budżeta na r. 1882 (kwota na wydatki wspólne monarchji) wskutek uchwali Delegacyi.

Posłowie Süß, Chlumecki, Grocholski, Herbst, Hohenwart, Kopp, Alfr. Lichtenstein, Rieger, Sturm i Tomaszczuk wnoszą interpelację do ministra spraw wewnętrznych, podpisaną przez wszystkich posłów: „Ze względu na okropne wydarzenie z d. 8 b. m. i w nadziei, że e. k. rząd z okoliczności tej przeprowadzi dochodzenia i czynności urzędowe bez strasy czasu i z wszelką energią, niżej podpisani zapytują: Jakie kroki administracyjne i legislacyjne rząd myśli uczynić, aby na przyszłość zachować ludność Wiednia i całego państwa, o ile sięga oko ludzkie, od powtórzenia się podobnych katastrof?“

Izba przystępuje do porządku dziennego, tj. do dalszego ciągu dyskusji szczegółowej nad nowellą do ustawy wojskowej, i uchwala nasamprzód §. 21 do ustawy wojskowej, z wyjątkiem jednej, która odrzuca poprawki z wyjątkiem jednej, która żąda uwzględnienia szkoły marynarskiej w Tryecie co do jednorocznej służby wojskowej, a przyjmując go wedle wniosku komisji z wyjątkiem ustepu o progimnazjach, niższych szkołach realnych, i co komisja była dodała, szkół miejskich.

Paragraf 25 mówi o ułatwieniach dla duchownych i aspirantów do stanu duchownego.

Posel Fischer oświadcza, że zgadza się nań. Posel Wittmann żąda ułatwień dla kapitanów marynarki handlowej.

W głosowaniu poprawkę tę odrzucono; przyjęto §. 25 wedle wniosku komisji.

Na tem przerwano obrady.

Koniec posiedzenia o godzinie 2 min. 45. Następne w poniedziałek.

Poznań 2 grudnia.

Wszystkie oczy zwrócone są w tej chwili ku Berlinowi, gdzie rozprawy parlamentarne nabierają tyle znaczenia z codzienną niemal obecnością i udziałem w nich ks. Bismarka. Nadzwyczajne rozdanie kanclerza niemieckiego w każdym obradzie jawia się słowem. W dwóch zaś już okazyach za twierdził swą stałą i dalszą niechęć do Polaków; raz dowodząc, iż do walki z centrum dąły mu po-

chop mniemano tegoż stronnictwa chęci polonizowania szlaskich i polskich prowincji państwa (!), a drugi raz, kiedy piorunując przeciw postępowi, wyraził, iż tylko w polskich okolicach wyborczych, woli już zwycięstwo ich kandydatów nad innymi. Poseł Czarniński na razie odowodził na paradosz kancлера, a czasopisma katolickie nie miałyce zastrzeżeń się przeciw zarzutowi popierania polskiej agitacji, kiedy centrum poczuwa się jedynie do sprawiedliwej obrony praw natury, w należącej się każdemu swobodzie sumienia i języka. Dziwaczny ten zarzut polonizowania polskich dzielnic daje miarę sofizmów, które walczą książę Bismark. Dawno to i niezmienny nasz przeciwnik. Już w r. 1849, zaraz przy pierwszych próbach życia parlamentarnego w Berlinie, należał zawsze do tych, którzy najdotkliwiej zaczepiali Polaków, choć obojętnie do niejednego z nich miał wiele sympatyj i pociąg. Tylko, że wówczas występował nie jako sternik zjednoczonych Niemiec, ale jako prosty poseł a zaciekle Prusak, ubolewający nad fatalnością, która pozbawiła królestwo Hohenzollernów osobnego pruskiego języka, a przeświadczony o konieczności historycznej, wdzającej do równowagi europejskiej Prus, w miejsce niegdyś przez Polskę zajmowane.

Dziwną sprzeczność stanowi gwałtowność tonu i formy każdej odczyty kancлера, wobec zarysowyjących się coraz wyraźniej pokojowych jego w sprawie ukończenia kulturkampfu zamiarów. Żąda zdobywania sobie sejmowej większości przynajmniej ks. Bismarka do głosnego przyznawania się, że układy z Rzymem toczą się dalej i że reprezentant niemiecki przy Stolicy Świętej nie bawem znów przedstawiać tamże będzie interesa katolickich poddanych cesarstwa.

Droga na jaką zdaje się wchodzić wewnętrzna polityka, ułatwia obsadzenie poszczególnych a ościernych stolic biskupich. W trzech miejscach podniesiono kandydaturę ks. praelata Edmunda Radziwiłła, a mianowicie w Fuldie, Fryburgu i Wrocławiu. Prasa niemiecka niezmiernie się z tego powodu odwołuje o osobistość zacnego praelata, mowami oddając najpiękniejsze świadectwo jego charakterowi i uczuciom na wskroś polskim. Organ ks. Bismarka położył koniec wszelkim domysłom naznaczającym ks. Radziwiłła, nie tylko na przyszłego biskupa jednej z trzech wyż wzmiankowanych stolic, ale nawet ewentualnego reprezentanta Niemiec przy Stolicy Świętej. Ze zwykłą nienawiścią kancлера do wszystkich członków polskiej książęcej rodziny, dziennik półrządowy oświadcza, iż kandydatura ks. Radziwiłła jest zupełnie niemożliwa, „ze względu na jego polityczne antecedence, przeszłość parlamentarną i popieranie dążności polskich na górnym Szlasku.“ Jeśli w ostatnich czasach znalazły się wśród prasy polskiej niepożycie głosy, próbujące podać w wątpliwość polskość tylokrrotnie czynem, a ciałem życiem zatwierdzonej ks. praelata Radziwiłła, to najwymowniejszą odpawę daje im sam ks. Bismark, motywując powody, dla których na żadne wyniesienie ks. Radziwiłła rząd pruski zgodzić się nie może.

Tymczasem w dyceyji wrocławskiej jest on, jak nam wiadomo, najbardziej pożądanym z kandydatów postawionych przez kapitułę. Taż kapituła utraciła w tej chwili jednego z najwybitniejszych swych członków, przez zgon kanonika Künzera. Ze wszelkich miar wybitna była to osobistość, bystrością i nauką wyniesiona nad zwykły poziom; żywe sympatyje dla Polaków z którymi wiązało go wiele bliskich stosunków, przez całe utrwały się życie. X. Künzer od soboru watykańskiego wzięty wobec Kościoła zajął był stanowisko; nie chciał uznać nieomyślności Papieża, a jednocześnie dawał się ogarnąć kultem dla nieomyślności ks. Bismarka. W końcu jednak zwrócił się ku prawdzie i umarł w czysto katolickich uczuciach, wyrzekłszy się jawnie chwilowego obojędności.

Kurjer Poznański ogłosił świeżo spis imienny wszystkich polskich szermierzy, którzy od nadania konstytucyj posłowali w Berlinie. Lista ta od 1849 do 1881 r. a więc w okresie lat trzydziestu dwóch składa się z przeszło stu czterdziestu zasłużonych nazwisk, i uprzytomnia nam trudy tyloletniej reprezentacji naszej.

W naszym mieście rocznica zgonu Mickiewicza uroczystością święconą była wieczorem nader licznym z muzyką i deklamacją. Hr. Engeström w pięknym wierszu odpowiedział „grabarzom Wielkopolskim,“ a X. Kantecki wygłosił zajmujący odczyt o podróży ostatniej Mickiewicza na Wschód.

Petersburg 6 grudnia.

O Pojutrze dnia 8 grudnia r. b. w najwyższej instancji sądowej, w Rządzącym Senacie toczyć się będzie ciekawa sprawa kryminalna przeciwko b. gubernatorowi mińskiemu, obecnie członkowi rady ministra spraw wewnętrznych radcy tajemni Tokarewowi, generał-lejtnantowi Łoszkarewowi i kilku innym wysokim dygnitarzom. Miałem sposobność przejrzeć akta tej sprawy i mogę wam jej treść opowiedzieć.

Rada tajny Tokarew będąc gubernatorem w Mińsku odznaczał się szczególną gorliwością w przesładowaniu języka polskiego i nawracaniu przemocą katolików na prawosławie. Na ławie podsądnych p. Tokarew znalazł się naturalnie nie za te czyny; korzystając ze swego wysokiego stanowiska, zapragnął otrzymać za swoją znakomitą działalność nagrodę w ziemi (sposób bardzo zwykły nagradzania gorliwych urzędników na Litwie i w Kongresówce); że jednak podówczas nie było swobodnych konfiskowanych majątków, zrzeczą administrator nie namyślał się długo i postanowił zabrać ziemię od ludności całej wsi, władającej tą ziemią od kilkuset lat na zasadzie prawnych dokumentów. Cała operacja załatwiona została za pomocą miejscowych organów władzy rządowej, którzy donieśli do Petersburga, że ziemia posiadana przez rolników jest skarbową i że oni posiadają ją nieprawie.

Władze centralne uwierzyły, czy też udąty, że wierzą i wyjednali u Cesarza pozwolenie na oddanie gruntów p. Tokarewowi. Poprzedni właściciele ziemi zaczęli protestować i wystąpili ze skargą sądową. Protestacya ich uznana została za bunt i dla „uspokojenia“ kraju posłane zostały wojska i urzędnicy. „Buntownicy“ zostali strasznie zbić różgami i zmuszeni zostali do zapłacenia kary 6,000 rs. niewiadomo za co, na rzecz p. Tokarewa. Pięciu ludzi, którzy byli delegowani przez włościan, zostało wysłanych na Sybir, kolejno, drogą administracyjną, dla przeszkodzenia rozbiórce tej sprawy przez sąd. Po wielu trudnościach i przeciwnościach udało się nakoniec chłopom rozpocząć proces; prawa ich były do takiego stopnia bez-

sporne i jasne, że nawet miejscowy sąd w Mińsku, zostający w zależności od gubernatora, nie mógł tego nie uznać.

Kiedy sąd miński uznał zasadność skargi włościan i sprawa zaczęła przybierać charakter skandaliczny, rząd spostrzegł się, że niemożliwa jest rzecz utrzymać tak skompromitowanego człowieka na wysokiej posadzie gubernatora i dlatego uwolniwszy z zajmowanego urzędu w Mińsku przenosił go w roku 1876 do Petersburga na członka rady ministra spraw wewnętrznych. Pomimo wszystkich nadużyć ze strony Tokarewa, które musiały dojść do władzy, tenże w ciągu ostatniej wojny wschodniej mianowany został głównym pełnomocnikiem Towarzystwa czerwonego krzyża i przebywał czas jakiś w Serbii, wkrótce jednak został odwołany, ponieważ i tam wrodzone mu instynkta chciwości wyszły na jaw niebawem.

Sprawa ta zasługuje na szczególną uwagę dlatego, że wskazuje, do jakiego stopnia mogą się posunąć nadużycia przy dzisiejszym ustroju stosunków administracyjnych i gdyby nie zbyt już wielka czelność p. Tokarewa, działającego zbyt otwarcie i bez ceremonii, sprawa nigdyby do sądu i na drogę jawności nie weszła.

Sprawa o której mówię ciągnęła się już od wielu lat i była przedmiotem do decyzji zmarłego cesarza, ponieważ w Rosji nie wolno jest sędzię gubernatora bez zgody mon rchy. Sprawa toczyła się będzie przy drzwiach zamkniętych. W ogóle cała sprawa trzymana jest w największej tajemnicy. Administracya rosyjska nie lubi wyprowadzać na scenę nadużyć wyższych urzędników i zawsze stara się zwać opowiedzialność na barki niższych agentów. Panom Tokarewowi, Łoszkarewowi i innym dostojnikom zamieszkanym w tej sprawie nie grozi sroga odpowiedzialność. Tylko jeden z obwinionych, zwycający agent policyjny, może ciężką karę ponieść. Wyrok senatu nie przędko będzie wiadomy, ponieważ podług obowiązującego prawa publikowanym jest dopiero po zatwierdzeniu przez Cesarza.

Z powodu mojej dwutygodniowej nieobecności w Petersburgu, nie mogłem donieść wam o szczegółach zamachu na generała Czerewina. O ile mogłem zbadać sprawę tę a posteriori, nie przedstawia ona zbyt wielkiej wagi. 28-letni wówczas, zruszczony Polak, wypróbowany wszystkich karier, nawet partyzantki hercegowińskiej, zmęczony niepewnościami i życiem, z łatwością został namówiony przez Melnikowa do spełnienia szalonego i zbrodnego czynu. Zresztą sam Melnikow, o ile z przebiegu dotychczasowego śledztwa wnosić można, nie był żadnym wydatnym działaczem partii rewolucyjnej, ale wolontaryuszem na własną działającą rękę.

Co się tyczy polskiego pochodzenia Sankowskiego, to na to okoliczność jedno tylko *Novoje Wremia* zwróciło uwagę; w urzędowym *communiqué* i w innych gazetach o nim wzmianki niema. Zresztą o ile się zdaje, ani polskie pochodzenie, ani katolicyzm Sankowskiego, dotychczas udowodnione nie zostały. A gdyby i tak było, to po kilkakrotnych zamachach na życie monarchy dokonanych przez Rosyan, strzelanie do zwykłego generała przez Polaka nie może robić wrażenia i służyć za oręż przeciwko Polakom. Zresztą każdy to rozumie, że zruszczony Polak jest najłatwiejszym gruntem dla posiania zasad nihilistycznych. każdy renegat bowiem jest to człowiek wyzwolony z jednego patriotyzmu i niezdolny nabyć drugiego. Jeżeli więc fakt ten należało uwzględnić, to tylko jako przestrogę dla radu rosyjskiego, że narzędzie rusyfikacji ma dwa końce. Za dowód może posłużyć cyfra zruszczonych polaków figurująca w ostatnich procesach o zbrodnię stanu.

Jutro rozpoczyna się proces generała Mrowińskiego, b. naczelnika policyi tajnej Fursowa i b. komisarza policyi Teglewa, obwinionych o niedbalstwo służbowe, skutkiem czego podkop na ul. Małej Sadowej nie został w właściwym czasie od kryty. Proces ten obudza ogólne zainteresowanie się ponieważ opinia publiczna niedbalstwa oskarżonych przypisuje pośrednio śmierć cesarza, zamach bowiem 13 marca nie miałby miejsca, gdyby mina na ul. Małej Sadowej we właściwym czasie odkryta została. Zaraz po ukończeniu procesu, który toczyć się będzie przy drzwiach zamkniętych, prześlę wam o nim szczegółową relację. Oburzenie wywołane postąpieniem radu serbskiego przeciwko metropolii Michałowi, jeszcze się nie uspokoiło. Onegdaj odbyło się tutaj nadzwyczajne, uroczyste posiedzenie Towarzystwa Słowiańskiego dla zaprotestowania przeciwko destytucji serbskiego dostojnika.

Pogłoski o dymisji hr. Ignatiewa miały źródło w jego nieporozumieniu z hr. Woroncowem-Daszkowem i jen. Czerewinem. Przesilenie jednak przeszło i jak na teraz przynajmniej *alles bleibt beim Alten*.

Dyrekcja krajowa skarbu mianowała Franciszka Kozakiewicza inspicienta straży skarbowej, poborca cłowym.

Najj. Pan nadal radcy dworu w Trybunale administracyjnym Franciszkowi Skulskiemu krzyż kawalerski orderu Leopolda z uwolnieniem od taksy, uznając jego wierną i znakomitą służbę.

Kronika miejscowa i zagraniczna

Kraków 12 grudnia.

Nabożeństwo żałobne. Grono osób powodowane współczuciem dla strasznego nieszczęścia jakim część mieszkańców Wiednia dotknięta została, postanowiło urządzić nabożeństwo żałobne za spokój dusz ofiar katastrofy. Nabożeństwo to odbędzie się w środę o 11ej przed południem w kościele Pauny Maryi. Ks. kanonik Pelczar przemówi do wiernych a najznakomitsi naszego miasta amatorowie wykonają żałobny chór. Podczas nabożeństwa panie będą kwestować dla rodzin nieszczęśliwych ofiar. Wobec ogromu bezprzykładnej klęski zachęcać dobroczynnych mieszkańców Krakowa do złożenia hojnych datków byłoby zbyt czczeniem, a nawet ubliżającym!

— Na pomnik Mickiewicza złożono w Czytelni akadem. z wieczorku w gimnazjum Ś. Jacka 26 złr., zaś z wieczorku w gimnazjum Ś. Anny 100 złr., jako połowę czystego dochodu. Obie kwoty złożono w tut. kasie Oszczędności na książeczkę N. 49,580.

Na tenże sam cel nadesłał p. Józef Winkowski z Rzeszowa do rąk Prezydenta miasta kwotę 82 złr. z wieczorku Mickiewiczowskiego, którą na książeczkę kasy Oszczędności N. 40,124 umieszczono.

— W Muzeum techniczno-przemysłowem krakowskim we wtorek dnia 13 grudnia od godz. 12 do 1, będzie miał publiczny wykład Dr Teologii X. Ign. Polkowski: „Dzieje Kościoła w Polsce od XVI w.“ Historia zakonów.

— Wczorajszy Promenade-Concert sprowadził znowu do górnych sal Sukiennic bardzo liczną publiczność. Pomiędzy osobami uczęszczającymi stale na koncerty niedzielne i będącymi jak gdyby *habituś* tych przęjemnych zabaw, można było spostrzedz wczoraj spory kontyngens osób nowych, które tu niebywały dotąd. Jest to pocieszającym znakiem, że koncerta przez Towarzystwo Ś. Salomei urządzone, zyskują coraz szersze koła lubowników, przez co główny cel tych zabaw — wspomnienie wdów i ich sierót — tem skuteczniej osiągnięty zostanie. Następnym koncertem odbędzie się, jak zwykle, w przyszłą niedzielę.

— Dar. N. Pan przeaczył z własnej szkatuły dla klasztoru OO. Kapucynów w Kuturze w powiecie Złoczowskim 100 złr. na odnowę kościoła.

— Ofiara pożaru teatru w Wiedniu. Podług wiadomości prywatnej, miała także uleść nieszczęsnej katastrofi wiedeńskiej pani Uchańska z Królestwa Polskiego, z domu Żychlińska, z Księstwa Poznańskiego.

— Józef Gander, wysłużony kapitan, burmistrz Włomow, wybrany został członkiem Rady powiatowej Bialskiej z gmin miejskich.

— Maryan Langiewicz dyktator z powstania R. 1863 zakończył życie w dniu 9 b. m. w Paryżu. Langiewicz urodził się 5 sierpnia 1827 r. w Krotoszyńcu w Poznańskiem, nauki pobierał w szkole w Krotoszyńcu a następnie w gimnazjum w Trzeemesznie. Udał się w r. 1846 do Wrocławia, oddawał się z wielkim zamięłowaniem studiom matematycznym. Później poświęcił się w Pradze nauce języków słowiańskich, a we dwa lata potem uzupełnił studia swoje w Berlinie. W r. 1859 był porucznikiem artylerji pruskiej, poczem udał się do Włoch i wstąpił do szeregów Garibaldiego a następnie obejmując katedrę szkół, polskiej w Genui. Czynność jego w czasie powstania tkwi jeszcze świeżo w pamięci. Przeszedłszy do Galicji więziony był zrazu w Krakowie a później internowany w Tisznowcach na Morawie. Ostatnie lata spędził w Paryżu, gdzie Cesarz Napoleon III udzielił mu z własnej szkatuły 6000 fr. placę rocznej. Po upadku cesarstwa żył w największym niedostatku, a nie chcąc być znanym używał przybranego nazwiska Langlé. Langiewicz cieszył się sympatją i szacunkiem tych nawet, co nie dzielili jego zapatrywań.

— Nagroda 30,771 rubli dostanie się temu, kto wykryje lub wskaże drogi do wykrycia i odzyskania skradzionych dnia 15 listopada 307,711 rubli z kasy domu podręczników w Moskwie. Nagrodę tę ogłasza Rada opiekuńcza petersburska w urzędowym *Gosku*, z rozporządzenia Cesarzowej, jako opiekunki rzeszonego zakładu.

— Na kole żelaznej pod Canonburgiem tuż pod Londynem wpadły na siebie dnia 10 b. m. trzy pociągi, w skutku czego 6 osób straciło życie, a około 60 jest ranionych.

Repertuar teatru.

We wtorek 13go: *Podróż do Włoch*, po raz drugi.

We środę 14go: *Kłopoty dziadunia i Grube ryby*.

W sobotę 17go: *Mateuszka*, komedia w 4-ach aktach, z francuskiego, tłumaczenie J. Arwina, po raz pierwszy.

— Wystawa niestajęs Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Sukiennicach otwarta oddziennie od godz. 10 do 4ej prócz poniedziałku. — Wstęp w niedzielę 15 w dniu powołanie 30 centów.

— Gabinet archeologiczny uniwersytetu J. J. Giellonńskiego (*Collegium majus*) zwidzać można co dzień od 12ej do 1ej prócz niedziel, świąt i ferj uniwersyteckich.

— Muzeum Techniczno-przemysłowe w gmachu Franciszkańskim otwarte oddziennie od 10ej do 6ej. — Wstęp 30 cent. od osoby. W niedzielę od 10ej do 2ej bezpłatnie.

— D. 10go i 11go grudnia pogoda; termometr d. 10go od +1.0 spadł na —4.0 C. d. 11go od —4.8 doszedł do 3.3 C. Barometr z małym ruchem; o g. 7ej rano d. 12go stan jego był 742.4 millim., term. —2.6 C. — Wiatr wchodni.

We wtorek 13go grudnia: ŚŚ. Łucy i Otylii pp. mm.

Wiadomości artystyczne. *Wierackie i muskowe*.

TEATR. (s.) W sobotę i w niedzielę publiczność zapelniała teatr, gdzie dawano słynnego *Twardowskiego*, obraz ludowy w 7 odsłonach, napisany przez jednego z nęstórow polskiej literatury dramatycznej, J. N. Kamińskiego. Pojmujemy w zupełności myśl, którą się kierowała dyrekcja, wznowiając ten stary melodramat poeizający swoją naiwną i dobruśną fantastyczością, a przede wszystkim główną postacią, o której obraca się cała akcja. Sztuka podobna, mająca zresztą tę wielką zaletę, że jest osnuta na tle narodowego podania, może szersze zabawić dzieci i publiczność mniej wykształconą. Dla tego, zeządając się z wyborem dyrektji, żałujemy tylko, że owa niedzielnia sztuka została przedstawiona w sobotę, w dzień już od dawna przeznaczony dla utworów majających literacką i artystyczną wartość, lub urok nowości. Należy więc tę tradycję zachować i pielegnować. Przedstawienie w ogóle wypadło nie źle. Wszystkie sztuczki i figle platane przez Twardowskiego, udawały się wyborbie, a kostiumy niektóre jak pp. Baumann, Zieleszkiński i Ignatowski, odznaczające się dobrym smakiem, powszechnie się podobały. Można więc powtórzyć z poetą: *Mein Liebchen was willst Du noch mehr?*

Towarzystwo lekarskie krakowskie odbyło w d. 10 b. m. posiedzenie zyczne, na którym Doc. Dr. Obaliński przedstawił chorego, którego z powodu skutkienia fosforowego wywołwał z pomysłnym skutkiem ciężką chorobę, a Dr. Sysek okazał chorego z praktyki prywatnej, poczem Dr. Grodecki z Tarnowa odczytał rzecz o magnetyzmie i przedstawił odpowiednie *medium*. Nakoniec załatwiono kilka spraw administracyjnych.

Towarzystwo muzyczne. W przyszły piątek, to jest dnia 16 b. m., odbędzie się w sali reductowej wieczorem wielki koncert wykonany pod dyrykcją p. Niedzielskiego przez Towarzystwo muzyczne wzmiancone współudziałem nowych sił amatorskich, których ogólna liczba dojdzie tym razem do imponującej cyfry stu czterdziestu wykonawców.

Sam chór złożony z dwięćdziesięciu głosów, orkiestra zaś licząca trzydziestu smyczków tworzyli będą wokalną i instrumentalną masę, jakiej jeszcze nie udało się zebrać w naszym mieście. Rozporządzając po raz pierwszy tak znacznym zasobem sił muzycznych przedsięwziął p. Niedzielski wykonanie dzieła szerokiego rozmiarów jakim jest słynny symfoniczny utwór Saint-Saens'a: „*Potop*“, Sądząc po wczorajszej próbie, która nadspodziewanie dobrze wypadła, można wróżyć wielkie powodzenie przedsięwziętej produkcji, wywołującej zwłaszcza niezwyczajne wrażenie, wprowadzeniem w grę tak imponujących mas chóranych i instrumentalnych. Było by nader pożądanem, ażeby ten przykład zachęcił i innych amatorów do dobrowolnego współdziałania nadal w tego rodzaju produkcjach. W braku stałej orkiestry na jaką widać nie jesteśmy jeszcze w stanie się zdobyć, utworzyłaby się tym sposobem pomal, obok istniejących już wcale dobrze wyćwiczonych chórów, orkiestra amatorska, zasiloną w początkach wojskową muzyką, ale mogącą z czasem dojść do wykonywania o własnych siłach większych symfonicznych utworów. Ze względu na doniosłość tak pożądanego celu, nie możemy dosyć zachęcać Publiczności, ażeby licznym udziałem na zapowiadzanym wieczorze okazała zajęcie, na jakie zasługuje ze wszelkich miar tak godne poparcia przedsięwzięcie. Bliższe szczegóły o koncercie podamy w krótko.

Z listu pisanego z Edynburga 6go b. m. dowiadujemy się, że p. Helena Modrzejewska znajduje się tam obecnie. Znakomita artystka przybędzie do Krakowa na Wilie Bożego Narodzenia i zabawi tu tydzień przed występami warszawskimi. Teatni ona więcej niż kiedykolwiek za polskiem powietrzem, a podróżyami jest wiele zmęczona. W jesieni jednak pani Helena wybiera się znowu do Stanów Zjednoczonych Ameryki północnej, ale to już po raz ostatni, a potem „i siła z kraju jej nie wypędzą“ P. Modrzejewska zachwyconą jest Edynburgiem; bardzo ciekawe, stare miasto, prześliczne położenie, mnóstwo w miasteczku i pięknych budynków, ale puste w obecnej porze roku.

Występy p. Modrzejewskiej w większych miastach Anglii, Szkocji i Irlandji wypadły bardzo świetnie. Publiczność w niektórych miastach w Irlandji i Szkocji więcej podobna do polskiej, a przynajmniej do amerykańskiej, to jest, więcej demonstracyjna niż angielska.

W Manchester, które z prowincjonalnych miast angielskich, ma najwięcej pretensji co do smaku i wykwintu w kwestjach artystycznych, z wielkim zapalem przyjmowano artystkę.

Pod względem pieniężnym najlepsze rezultaty osiągnięto w Manchester, Glasgow i Dublinie. Po powrocie z Ameryki pani Modrzejewska zamierza stałe osiąść w Krakowie.

Od Administracji „Czasu.“

Na pomnik Mickiewicza złożono pod gołdem: „moneta“ za fotografię 50 cent.; kółko przyjaciół muzyki w Tarnowie 104 złr. 73 cent. jako czysty dochód z wieczorku Mickiewiczowskiego.

Na ofiary wiedeńskiego *Ringtheater* złożył p. Leopold Reich (firma Jakób Józef Cohn) 100 złr.

Sprostowanie.

W onegdajszym (283) numerze *Czasu*, w artykule p. n. *W sprawie wodociągów krakowskich*, zaszedł błąd drukarski w cyfrach, mianowicie w wierszu 34 z dola środkowej szpalaty, str. 4ej, zamiast 200,000, należy czytać 2,000,000.

Pożar w Ringtheater.

Prezydent Dr Weigel przesłał dzisiaj następujący telegram do burmistrza miasta Wiednia Dra Neuwalda: Cała ludność Krakowa do głębi poruszona, wyraża najwyższe współczucie z powodu strasznego katastrofy w stolicy Państwa. Pojutrze odbędzie się nabożeństwo żałobne w kościele Panny Maryi połączone z kwestą na rodzinny ofiar pożaru. Zebrana suma będzie miała zaszczyt przesłać Dr Weigelowi.

Administracya *Czasu* przyjmować będzie datki przeznaczone na ten cel.

Bezprzykładna katastrofa wiedeńska, która długo pozostanie w ludzkiej pamięci, górną nad całem europejskim położeniem. Można śmiało powiedzieć, że tragedia odegrana w *Ringtheater* wśród strasliwej illuminacji palącego się teatru, huk walących się murów i rozdzierającego jęku konających, stała się jedynym przedmiotem zajęcia i rozmów na obu półkuliach świata! Całe dziennikarstwo europejskie wyraziło jednomyślnie swoje współczucie dla nieszczęśliwych ofiar i sympatję dla pięknego miasta, które się stało widownią tak smutnego wypadku. Wiedeńskie zaś dzienniki przeważnie tylko zajmują się tą katastrofą, która, jak nam donoszą osoby z Wiednia przybyłe, wstrząsnęła do najwyższego stopnia umysłami stolicy. Powiadają, że od czasów Sadowy nie było podobnego rozgorączkowania i rozdrażnienia. Wesołe i lekkie miasto przybrało smutną i poważną postawę. Wszyscy przedwczoraj i wczorajszego dnia wiedeńskie poświęcają artykuły wstępne pożarowi w *Ringtheater*. Podniosły, surowy, a nawet, rzecz można, groźny ton prasy wiedeńskiej świadczy najlepiej o deprymującym wrażeniu, jakie wywarła czwartkowa klęska. *W. Allg. Ztg* powiada, że na przyszłość trzeba żywych zabezpieczyć przed powrotem podobnych wydarzeń. Kończy ona temi przekonującymi słowami: Nie możemy być pierwsi rehabilitowani przed Europą, dopóki nie nauczymy się cnoty, która jedynie daje państwu wielkość, powagę i potęgę, tj. poczucia obowiązku! Wreszcie żąda ona dwóch rzeczy: Natychmiastowej reformy policyi teatralnej, 2) natychmiastowego przebudowania teatrów i sal koncertowych.

Presse zaś między innemi powiada, że żyjący mają prawo żądać, aby ta szalona tragedia już więcej się nie powtórzyła!

Fremdenblatt również żąda najenergiczniejszych środków zaradczych, bo życie tysiąca ludzi nie powinno być powierzonym niegrzeźności i głupocie lub przypadkowi. Dlatego musi rozum ludzki, bystrość, technika i umiejętność takie wymyśleć urządzenie, któreby zabezpieczało życie publiczności. Jesteśmy przekonani, mówi ten dziennik, że taki sposób znaleźć się musi, inaczej trzeba by chyba zwątpić o cywilizacji! tylko publiczność musi energicznie żądać środków, a rząd powinien takowe poprzeć. Chodzi tu bowiem o honor stolicy!

Rozmiary okropnego nieszczęścia, jakie w dniu 8 b. m. nawidziło Wiedeń, o wiele są rozleglejsze niż najbujniejsza nawet fantazja przypuszczać mogła. Lista zapodrzanych wynosiła do niedzieli rana, jak donosi *Fremdenblatt* 1300 osób, jest jednak pewność, że liczba ta o wiele się zmniejszy, gdyż wobec tej strasnej klęski nieprzebrana lekkość, miała na celu własne interesy, interes prostej ciękości. Do powszechnego szpitala wolny był tylko wstęp tym, którzy mieli karty wydane przez władzę policyjną, a karty wydawano tylko krewnym lub znajomym zapodrzanych. Oż wiele osób, aby wstęp ten uzyskać, podawało nazwiska tych, którzy nie byli w teatrze. Z tego powodu nie można było dotąd ułożyć wiarogodnej listy, nie jeden już bowiem z tych, których nazwiska figurowały na liście, zgłosił się potem obojętnie dla odwołania pomyłki. Do powszechnego szpitala wzięziono 235 trupów, z których do piątku wieczora 116 rozpoznano, a zapodrzanych zameldowano do ówjej chwili 917. Rozpoznawanie odbywało się wobec przeznaczonego do tego komisyi. Krewni nieżywych stwierdzali przez świadków lub za pomocą innych prawomocnych dowodów tożsamość trupów z osobami zapodrzanymi, poczem wydawano im zwłoki dla odbycia pogrzebu.

Dzienniki wiedeńskie pełne opisów przerażających scen, a nawet drobniejszych szczegółów, przyniosły winę tej strasnej katastrofy zbiegowi okoliczności, świadczących o dziwnej obojętności nadzoru, a nawet trudnem do uwierzenia niedołęztwie. I tak, gdy już ujrano płomień na scenie, nie pospieszono odkreślić kurków od wodociągów. Strażacy byli w teatrze, lecz uciekli, ujrawszy olbrzymi płomień. Kurtyna z drutu nie została spuszczone, dwie korby bowiem, które przyrząd ten wprowadzają w działanie, nie znajdowały się na scenie, lecz w najniebezpieczniejszym miejscu, na poddaszu, gdzie się gromadzą wszystkie sznury potrzebne do zmiany kulis. Gdy już płomień uderzył w to miejsce, dwaj strażnicy teatralni, ratowali się ucieczką. Płomienie gazowe były zakręcone. Lampy gazowe na kurytarzach nie były zapalone, drzwi ratunkowe zamknięte, doniesienie policyi o pożarze spóźnione. Prócz tego straż ognia przybyła w pierwszej chwili bez dokładnych przyrządów, prześledziła do chwytania wyskakujących i drabiny o 20 minut przybyła za późno. Przy obronie zewnętrznej części teatru, zapomniano prawie całkiem o ludziach, którzy byli w teatrze. Członkowie straży ogniowej, którzy już blisko wpół godziny po wybuchu pożaru weszli do wnętrza teatru i na zapytanie „czy jest tu kto“ nikt nie odpowiedział, bo prawdopodobnie nikt już nie żył, zameldowali, że już w teatrze nie ma nikogo. Na tem doniesieniu opierając się prezes policyi, Marx, zapewnił namiestnika bar. Possingera, który przybył na miejsce pożaru, że nikt z ludzi życia nie utracił.

W piątek o godzinie 12-tej wzmożł się pożar we wnętrzu teatru na 4-tym piętrze skrzydła wychodzącego na Heggasse. W pawilonie naroznym, gdzie się pierwiej znajdował warsztat krawiecki, znalazł ogień nowy żywioł w napół zgwożonych belkach i rozszerzył się na całe skrzydło w Heggasse. Niebezpieczeństwo było tem większe, że mieszkania 2-go piętra w tym skrzydle były jeszcze od pożaru nie tknięte. Około godziny 2-giej w nocy w sobotę, zdolano opanować ogień. We wnętrzu teatru tyle znajduje się wody, że płynę po korytarzach i schodach, oraz wylewa się przez popraskane mury, z tego powodu dalsze wydobywanie trupów, będących jeszcze w teatrze, musiało być wstrzymanem, dopóki nie zostanie usunięte niebezpieczeństwo.

Burmistrz Newald ze wszystkich prawie miast Europy otrzymał telegramy kondolencyjne.

Dr Gnoiński, prezydent Lwowa, przesłał następujący telegram: „Rada miejska lwowska do głębi wzruszona katastrofą przesyła wyrazy najwyższego współczucia oraz 500 złr. dla rodzin ofiar pożaru“.

Lord-Major Londynu również przesłał telegram wyrażający współczucie.

Na posiedzeniu Rady miejskiej burmistrz odczytał telegram Arcyksi. Rudolfa: „Moja żona i ja wyrażamy nasze najwyższe współczucie z powodu katastrofy, która nawidziła Wiedeń“.

Następnie zakomunikował prezes pismo Dra Smolki.

Do soboty południa liczba depesz wysłanych lub otrzymanych w Wiedniu z powodu katastrofy doszła do 25,000! Wszystkie dzienniki zagraniczne umieszczają prócz artykułów współczucia nader obzerne sprawozdania. Korespondent *New York Herald* wysłał telegram o 4000 słów.

Naczelną intendenturą teatrów wiedeńskich wydała teraz nieco spóźnione rozporządzenie celem zabezpieczenia publiczności od pożaru. Lampy olejne mają być pomnożone, straż przy zapalaniu lamp wzmocniona, kurtyna druciana ma być co dzień po przedstawieniu spuszczone, zrana podnoszona, aby mieć pewność, że mechanizm jest w porządku, oprócz tego ma być dodany przyrząd, aby w razie zachodzącego przypadku mogła nagle zapasć. Służba strażnicza ma być ciągle w dzień i w nocy, w czasie prób i przedstawienia ma osobna straż stać przy kurkach, w które są zaopatrzone rezerwoary z wodą. Uwaga publiczności na wyjścia uboczne ma być często powtarzaniem ogłoszeniami zwracana. Do wyprowadzania publiczności z teatru w razie pożaru urządzoną będzie straż, opatrzona w szczególności instrukcyje. Zapalenie lamp nad sceną iskrą elektryczną ma być skasowane a zaprowadzony natomiat przyrząd do spuszczenia ich przy zapalaniu. Inspekcye, czy każdy pełni swój obowiązek, mają się odbywać codziennie.

Pogrzeb ofiar pożaru odbył się ma dzisiaj w Wiedniu. Co do ceremoniału na cmentarzu centralnym następnie powzięto postanowienie: Najprzód poświęci kanonik Marschal zwłoki katolików, później dokonają ceremonii według swego obrzędu pastor ewangelicki, ksiądz grecki, w końcu rabin. Potem będzie miał, po odpiewaniu przez chór kościelny pieśni żałobnej, mowę pogrzebową kaznodzieja Dr Jellinek. Następnie przemówi prezydent miasta i odpiewany zostanie poczwórny kwartet. Trumna potem spuszczone zostanie do grobu, prezydent rzuci

Dyetaryusz

uzdolniony — znajdzie umieszczenie
w Sądzie powiatowym w Żywcu.
(3100-3-3)

5 kilowy koszyk

pomarańcz 30—35 sztuk . zhr. 1 85
cytryn 40—45 " " " 1 95
w wyborowym najlepszym masyńskim
gątku punktualnie pocztą za zaliczką
nie opłatnie. Wszelkie inne owoce po-
łudniowe po cenach hurtowych.
Cenniki opłatnie. (2525-9-24)

R. Maiti w Tryescie.

Mich. Stanisław Bury

w Altonie via Hamburg,
poleca po cenach umiarkowanych
wedzone sielawki i by-
dlinki, jakoteż świeże ryby
morskie i homary w pacz-
kach pocztowych. (3181-4-8)

**Nadzwyczajna sprzedaż
okolicznościowa w Wiedniu**

Z powodu wypadku śmierci wyprzedana będzie
partya starych stynnych win, między temi
następne gatunki, najmniej poczytany 10 bu-
telek, po zadziwiająco tanich statych
cenach, szczególnie zaś zwracam uwagę na
oryginalne bordeaux, star. napeln.
St. Julien . . . wielka butelka zhr. — 80
Château Larose . . . 110
oryginalne wina reńskie, oddawna
w butelkach

Liebraunmilch . . . wielka butel. zhr. 110

Schloss Johannisberger . . . 220

Prawdziwe szampańskie.

Estate & Cie. Reims . . . wiel. butel. zhr. 150

Gilbert Henry . . . 180

A. de Buzay Epemay . . . 210

Oryg. malaga, mader, sherry . . . 120

Amsterdamskie likiery . . . 150

Koniak stary . . . 150

Najlepszy rum Jamaika . . . 120

Sprzedaż odbywa się przez podpisanego.

C. Leidenfrost w Wiedniu.

I. Rennasse 2.

Listowne zamówienia należy tam adresować.

Opakowanie po cenie kosztu. (3259-2-4)

Obrazki świętych
tak polskie własnego nakładu jak obce
najtaniej
w największym wyborze (3182-2-20)
W KSIĘGARNI KATOLICKIEJ
Dra Władysława Miłkowskiego w Krakowie

Obrazki Świętych
w największym wyborze poleca
H. Kretschmer, ulica Szewska L. 2
w Krakowie. (3282-2-10)

Biblioteki Mrówki

W dalszym ciągu
opuściły prasę:

Wt. Spasowicz
Wt. Syrokomla. Studium . . . zlr. —40
Wincenty Pul jako poeta . . . —20
M. Goławski
Piosenki ulana polskiego . . . —20
Mikołaja Reja
Żywot pociągów człowieka . . . 1-20
F. S. Klonowicz
Worek judaszowy . . . —40
J. U. Niemcewicz
Lejba i Siora, romans . . . —60
Jan z Tęczyńska, romans histor. . . 1—
Józefa Kopcia
Dziennik podróży do Syberyi . . . —40
Jana Chryzost. Paska
Pamiętniki . . . 1—
Jana Finkellaua
Podróż po Norwegii . . . —20
Jana Kilińskiego
Pamiętniki . . . —40
Wt. Syrokomli
Margier, wzm. historyczny . . . —40
Nocelet hetmański . . . —20
Starosta Kopaniński . . . —20
Kasper Karliński . . . —20
Książka na Watorach . . . —20
Kęs chleba . . . —20
J. Stowackiego
Ojciec zadumany. W Świątyni . . . —15
Nakład KSIĘGARNI POLSKIEJ
we Lwowie. (3296-1-6)

KRÓL. PRUSKI URZĄD STANU
W BERLINIE Nr. IV.

Zapowiedź.

Podaje się do ogólnej wiadomości, że
1. Karol Antoni Franciszek **Walter** le-
śniczy prywatny, zamieszkały w Goren-
cach w Królestwie Polskim, syn wójta
Wilbaldy Waltera i jego małżonki Anto-
niny z Schmidtów, obojga zmarłych.
2. i Ludwika Wilhelmina Helena **Urban**,
stanu wolnego, zamieszkała w Berlinie
Barentherstrasse Nr. 6, córka kapitalisty
Jerzego Marcina Wilhelma Urbana, za-
mieszkałego w Berlinie, i jego żony Wil-
helminy Teschow, tamże zmarłej, chcą
zawrzeć ze sobą małżeństwo.
Ogłoszenie zapowiedzi ma nastąpić w
gminach Berlinie, Gross Stein i w dzienni-
ku „Czas” wychodzącym w Krakowie.
Berlin, 6 grudnia 1881 r.

Urząd stanu
Berdushek.
(3261)

RESTAURACYA
w Ogródku Strzeleckim
Krakowskim
jest do wydzierżawienia
od 1 kwietnia 1882.

Zgłoszenia przyjmują się do koń-
ca grudnia b. r. (3235-1-3)
Blizszych wiadomości udzieli Pre-
zes Towarzystwa p. Ernest Stock-
mar właściciel apteki lub Sekretarz
p. Teodor Riedel kupiec w Rynku.

Cukru kanaru w dobr. gat.
w głowach 1 kilo 46 c.
Cukru kanaru lep. w głow. 1 „ 47
Cukru najlep. 1 „ 48
Cukru w kostkach. 1 „ 50
Cukru w mące 1 „ 50
Cukru Ceylon Nr 1 1/2 kilo 70
Kawy Ceylon Nr 3 1/2 „ 75
Kawy 4 najgr. 1/2 „ 80
Kawy Jawa białej. 1/2 „ 80
Kawy złotej. 1/2 „ 85
Kawy Mokka najlepszej 1/2 „ 85
Kawy perłowej najlepszej 1/2 „ 90
Kawy perłowej białej. 1/2 „ 70
Kawy Santos białej 1/2 „ 60
Herbaty czarnej rosyjskiej w dobrym
gatunku 1/2 kilo 1-20 i 1-50
Herbaty fam. najlep. „ 2— i 2-50
Herbaty wysiew. „ 1-20
Świec stearynowych 1/2 kilo I. gat.
50 cnt., II. gat. 45 c.
Migdałów słodkich 1/2 kilo 60 c.
Rodzenków sultanskich 1/2 30 i 134
Wino węgierskie butelka 40, 60 i 80 c.
Za dobroć towarów rączy moja od lat
27 istniejąca firma. — Zamówienia zamie-
sławę uskutecznić jak na punktualność i
na każdą stacyę franco. (2398-1-3)

W. Goldwasser
Skład twarogów korzennych i herbaty
w Krakowie, Rynek główny L. 544.

Zabawa na zimę.
Bardzo cennie: Gartenlaube, Ba-
zar, Über Land und Meer i t. d.
dobre romanse i t. d. — katalogi opłatnie
pocztą. (3297-1-2)
Szczególnie polecamy jako podarek na
świąta. Fabricius Jugendzeitung I. Jahr-
gang, z powodu znakomitej treści w swoim
czasie słynny, tylko kilka egzemplarzy, gust.
opr. 3 marki zamiast 7 mar. 50 fen.
Reher & Bunge, Altona.

Czciońkami Drukarni „Czasu“.

OBRAZKI Świętych.

Zamówienia na prowincję uskutecz. odwrót. pocztą

Juliusz Wildt w Krakowie

podarunki wydane
na nakładem następujące książki i nuty:

Obrazki dla grzecznych dzieci z 12 kolorow.
obrazkami w oprawie 1 zlr.

Powiatki ze świątki dzieciennego, w ładnej
oprawie 1 zlr. 25 cent.

Obrazy natury podług Wagnera, z 6 rycinami,
w ładnej oprawie 2 zlr. 25 cent.

Wizanka zawierająca powiatki, wiersze i o-
powiadania p. Chmielewskiego w pięk. opr. 1 zlr.

Podróż Mungo Parka po Afryce, w ładnej
oprawie 1 zlr. 50 c.

Teatr dla młodzieży w pięknej oprawie 1 zlr.

Gwiazdka noworoczna, zawierająca powiatki
opowiadania itd., w ładnej oprawie 1 zlr. 20 c.

Poczyt M. Bałuckiego, w ozdoby opr. 2 zlr.

Pasyane czyli zabawy w karty z rycinami,
brosz. zlr. 1 c. 20, w ozdoby opr. 2 zlr.

W co bawić się będziecie? Zbiór gier i
zabaw, brosz. 80 c. w ładnej opr. 80 c.

Zwycięzcy towarzyskie w ważniejszych okoli-
cznościach życia przyjęte, brosz. 1 zlr. w pie-
knej oprawie 1 zlr. 50 c.

Muzykalnia.

Peters. Wiersze ulubionych melodii narodo-
wych w łatwym stylu ułożonych na fortepian
zeszytów 5, każdy zeszyt po 1 zlr.

Richling. Skarbnica melodii narodowych na
fortepian, 4 tomy ułożonych na fortepian 1 zlr.

Zbiór najnowszych koled z towarzyszeniem
fortepianu. 2gło pomnożone wydanie 1 zlr.

Zbiór Krakowiaków ułoż. na fortepian 1 zlr.

Gnatkowski. Pobudki narodowe zebrane i u-
łożone na fortepian 1 zlr.

Collection des plus belles et des plus ancien-
nes Palonaises pour le Piano 1 zlr.

Zamówienia za przekazem pocztowym
posyłam franco. (3225-2-3)

Juliusz Wildt, księgarz w Krakowie.

Herbatę
chińską
prawdziwą rosyjską
karawanową

ze zbioru 1881 r., we wyborowych
gatunkach, poleca podpisany Dom
handlowy i sprzedaje po cenie da-
wniejszej od zlr. 2 do zlr. 6 za funt
pomimo podwyższenia cla; w okru-
chach u mnie przesiewanych po ce-
nie zlr. 1 c. 20, zlr. 1 c. 50 i zlr. 2.

Znana herbata rodzinna
z tego transportu funt po zlr. 2 c. 50
jest co do smaku i aromatu wyborna.

Przy zakupie 5ciu funtów dodaje
się pół funta rabatu.

Wszelkie zamówienia zamiejscowe
uskuteczniają się rzetelnie i najpun-
ktualniej.

Próbki herbat wysyła się franco.

H. Fritsch
W KRAKOWIE.
(3099-2-)

Znoimskie
mieszane pikle

i mieszany kompot w cukrze (duszone owo-
ce) w 5 kilo baryłkach z dębowego drzewa roz-
sła opłatnie S. M. Zeisel w Znojmie
(Znam).

Mieszane pikle 5 kilo baryłka zlr. 3—
mieszany kompot w cukrze (duszone owoce) 5
kilo baryłka zlr. 4-50, następnie wszelkie kom-
poty i marmulady w cukrze, cukrowe owoce,
nie mniej wszelkie rodzaje warzyw w ocie, zno-
imskie ogórki korzenne i komiszony, musztarda
w baryłkach i butelkach, świeże owoce najzła-
ciwszych gatunków, winogrona, jabłka bor-
sztyki, maschanzer, renety itp.) gruski poje-
dynczo lub mieszane, 5 kilo koszyk opłatnie 2 zlr.
Cenniki na żądanie darmo i opłatnie. (3187-9-10)

Cataplasme Hamilton
Drożdż jest zamoczyć pio-
tno w gorącej wodzie, aby
plazm lekki, tustaw 3, za-
przysięgający wilgoć i ciepło,
leśnego miejsca za pomocą
opaski
z BŁONKI
NIEPRZEMAKALNEJ
namyślnie przygotowanej.
Dostac można we wszystkich
znaczących aptekach.
Dépôt Général à PARIS
TROUETTE-PEPÉ
163 & 165, RUE ST-ANTOINE
(3133-2-)

Tylko
Hans Sachs
w Wiedniu, I., Lichtensteg Nr. I.

ma ciągły zapas najlepszych i naj-
taniejszych obowiązków, dą-
skiego i dla dzieci w najobfitszym wy-
borze. **Domskie komaszki sko-
rzane** z podwójną podszewą od zlr. 3
c. 50 wyżej. **Kamaszki mekzie**
z podwójną podszewą, od zlr. 4
wyżej. — Wszystkie rodzaje o-
bowiązków dla mężczyzn, chłopców
i dziewcząt, jak również jesienne i zimowe
trzewiki skórzane, filcowe i kortowe po zadziwiająco
niskich cenach.

Katalogi ilustrowane ze wskazówką podawa-
nia miary gratis i franco.

Zlecenia z prowincji uskuteczniają się
pункtualnie. Towar, któryby się nie spodobał,
wymienia się. (3169-2-9)

Skład obowiązków „Hans Sachs“
Wien, I., Lichtensteg Nr. I.

Wielmożny Pan Juliusz Herbatny, aptekarz w Wiedniu.

Cierpiąc na bardzo silny bolesny reumatyzm z czasowym porażeniem
nóg i rąk, użyłem Pańskiego dotychczas w swym całym i zadziwiająco korzystnym skutku
niedostępnego wyciągu roślinnego „Neuroxylin“ do wzięcia, i tylko 2 flaszki, obwi-
nięciem cierpiące części płótnem (napuszczonym doskonałym wyciągiem), a teraz z zadziwie-
niem spostrzegam, że jakby cudem zupełnie wyzdrowiałem i nie czuję ani częściowego po-
rażenia, ani bólu. Z wdzięcznością donosząc o tem, zostawiam Panu wolność publicznego
ogłoszenia. Z szacunkiem (3065-8-9)

Wiedeń, 29 maja 1881 r.

Centralny skład rozsyłkowy dla prowincji: **WIEN, APOTHEKE**
„ZUR BARMHERZIGKEIT“, J. Herbatny, Neubau, Kaiserstrasse 90.

SKŁADY: w KRAKOWIE ma E. Stockmar apt.; we LWOWIE Z. Rucker apt.
„pod srebrnym Orłem“ i P. Mikolasch apt.; w BIALYM E. Keler i A. Reichert; w BOR-

SZCZOWIE M. Niemcewicz; w BRZEZANACH B. Dembski apt.; w CZERNIOWCACH
Goliczowski; w DROHOBYCZU L. Dobryński apt.; w GURAHUMOR A. Botezat; w JA-

ROSLAWIU J. Rohm; w KIMPOLUNG F. Fritsch; w KOŁOMYI J. Sidorowicz; w KRY-

NICY H. Nitribit; w MIELCU A. Pawlikowski; w MIŁOWIE M. Quirin; w RADYMIE
A. Karpinski; w SADOGORZE Rubinowicz; w ŚNIATYNIE F. Niemcewicz; w SUCZA-

WIE N. Karaczewski; w STANISLAWOWIE A. Beil; w USTRZYKACH J. Riedl.

WYPREDAŻ.

Jak w latach poprzednich tak i w tym roku trwać będzie od 1go
grudnia do 1go stycznia 1882 r.

Wypredaż wielkiego zapasu towarów galanteryjnych: **Albu-
mów, Tek, Portmonet, Pugilaresów, Portcigar,
Kałamarzy** i różnych innych przedmiotów zbytkownych ze skóry,
brązu, drzewa i porcelany z opuszczeniem

25%.

w magazynie **F. Szukiewicza**

w Krakowie, Rynek główny A-B.

Jednocześnie polecam wielki skład najnowszych
papierów listowych. (3191-6-10)

Ogłoszenie.

W celu umożliwienia naszym Szanownym kupującym sprowadzenia naszego
SZAMPANA IMPERIAL

po tanich cenach, odebraliśmy z końcem listopada b. r. nasze zastępstwo agentom na-
szym w Wiedniu, Budapeszcie, Pradze, Bernie, Lwowie, Krakowie, Tryescie, Gracu
i Lublanie, a natomist urządziłszy dla **Austrii-Węgier** jedyny skład w **Wie-**

dnio, Postgasse Nr. 20 u p. Marka Holländera, gdzie odbywa się sprzedaż naszego
szampa tylko w **plombowanych oryginal. koszykach** po 6 i 12 bu-
telek w cenie 12 i 24 zlr. — Rozsyłki za poprzednim otrzymaniem pieniędzy przez
p. Marka Holländera lub za zaliczką. (3151-3-3)

Favre Frères, Epernay.

MATTONIEGO

GISSHUIBLER

najczystszy alkaliczny **szezwawik**, — najlepszy napój stołowy i orzeźwiający, —
doskonale działający w niedziale organów oddechowych i trawienia i pęcherza. —
Pastilles digestives et pectorales.

Na składzie we wszystkich aptekach i handlach wód mineralnych, kawiarniach
i restauracjach. (1842-42-63)

HENRYK MATTONI w KARLSBADZIE.

Firma założona r. 1845.

FRYDERYK ZIRM w WIEDNIU

II. Taborstrasse 3 i I. Tuchlauben 15

poleca się jako dostawca (2908-3-3)

wypraw od największych do najmniejszych i jako specjalista koszuł

męskich z najlepszych materyj

wedle najświeższych krajów.

Obsługa bardzo punktualna, bardzo tania i rzetelna,
po ściśle ustanowionych stałych cenach.

Ilustrowane cenniki darmo i opłatnie.

Zarząd znanych z gustownego urządzenia

LAZIENEK PARYSKICH

w Krakowie przy ulicy św. Gertrudy pod Nr. 1, obok Stradomia,
naprzeciw plantacyj.

ma zaszczyt zawiadomić Szanowną Publiczność, że nie szczędząc
kosztów i trudów, zaprowadził również

LAZNIĘ PAROWĄ

z tuszami i basenem

na wzór w pierwszorzędnych tego rodzaju zakładach istniejących i takowe
od dnia dzisiejszego do użytku Szan. Publiczności codziennie od godziny

6ej rano do godziny 8ej wieczór są otwarte.

Cena kąpiei parowej z użyciem tuszów i basenu, wraz z bielizną tak
dla mężczyzn jak kobiet wynosi od osoby

30 centów,

za użycie li tylko tuszów i basenu z bielizną od osoby

12 cent.

Fryzjer i operator nagniotków jest w Zakładzie na usługi Szan. Gości.

W każdy poniedziałek i środy popołudniu wyłącznie dla kobiet
kąpiele parowe są do użycia.

O jak najliczniejsze uczęszczanie uprasza (3300-1-3)

ZARZĄD LAZIENEK PARYSKICH.

ZADZIWIĄJĄCO KOJĄCY W SWYM SKUTKU

w goścu i reumatyzmie

w cierpieniach nerwowych wszelkiego rodzaju, w bólach twarzy, migrenie, bólach bioder
(Ishias) rwanu w uszach, reumatycznych bólach zębów, bólach krzyżów i stawów, kurczach,
ogólnym osłabieniu mięśni, drżeniu, sztywności członków wskutek dłuższych marszów lub
podstępnej starości, dotęgliwościach w zabliźnionych ranach, porażeniach itp. jest wyrabiany
z ziół leczniczych alpejskich przez aptekarza Jul. Herbatnego w Wiedniu

wyciąg roślinny

„Neuroxylin“

„Neuroxylin“ służy do wzięcia i działa nadzwyczaj szybko
i pewnie. W lecznych i oddawna robionych próbach w szpitalach
cywilnych i wojskowych okazał się Neuroxylin jako najlepszy śro-
dek usmierzający ból, pod którego wpływem łagodniejszy nawet
najsilniejszy ból, a nawet w zastawianych cierpieniach zupełnie
gina. Potwierdzają to pochwały uznania słynnych lekarzy i mnós-
twa podziękowań wyleczonych przez Neuroxylin.

Cena: 1 flaszka (zielono opakow.) 1 zlr., 1 flaszka silniejszego
gatunku (czerwono opakow.) na goście, reumatyzm i porażenia
zlr. 1 c. 20, pocztą o 20 c. więcej za opakowanie.

Każda flaszka ma jako prawdziwą wyżej wydrukowany urzęd. prot. znak ochronny.

UZNANIE.

Wielmożny Pan Juliusz Herbatny, aptekarz w Wiedniu.

Cierpiąc na bardzo silny bolesny reumatyzm z czasowym porażeniem
nóg i rąk, użyłem Pańskiego dotychczas w swym całym i zadziwiająco korzystnym skutku
niedostępnego wyciągu roślinnego „Neuroxylin“ do wzięcia, i tylko 2 flaszki, obwi-
nięciem cierpiące części płótnem (napuszczonym doskonałym wyciągiem), a teraz z zadziwie-
niem spostrzegam, że jakby cudem zupełnie wyzdrowiałem i nie czuję ani częściowego po-
rażenia, ani bólu. Z wdzięcznością donosząc o tem, zostawiam Panu wolność publicznego
ogłoszenia. Z szacunkiem (3065-8-9)

Wiedeń, 29 maja 1881 r.

Centralny skład rozsyłkowy dla prowincji: **WIEN, APOTHEKE**
„ZUR BARMHERZIGKEIT“, J. Herbatny, Neubau, Kaiserstrasse 90.

SKŁADY: w KRAKOWIE ma E. Stockmar apt.; we LWOWIE Z. Rucker apt.
„pod srebrnym Orłem“ i P. Mikolasch apt.; w BIALYM E. Keler i A. Reichert; w BOR-

SZCZOWIE M. Niemcewicz; w BRZEZANACH B. Dembski apt.; w CZERNIOWCACH
Goliczowski; w DROHOBYCZU L. Dobryński apt.; w GURAHUMOR A. Botezat; w JA-

ROSLAWIU J. Rohm; w KIMPOLUNG F. Fritsch; w KOŁOMYI J. Sidorowicz; w KRY-

NICY H. Nitribit; w MIELCU A. Pawlikowski; w MIŁOWIE M. Quirin; w RADYMIE
A. Karpinski; w SADOGORZE Rubinowicz; w ŚNIATYNIE F. Niemcewicz; w SUCZA-

WIE N. Karaczewski; w STANISLAWOWIE A. Beil; w USTRZYKACH J. Riedl.

WYROBY SPECYJALNE

PARFUMERYA

AUX VIOLETTES DE PARME

ED. PINAUD

Mycie AUX VIOLETTES DE PARME
Essencja dla chustek. AUX VIOLETTES DE PARME
Woda toaletowa. AUX VIOLETTES DE PARME
Pomada AUX VIOLETTES DE PARME
Olejek AUX VIOLETTES DE PARME
Puder ryżowy. AUX VIOLETTES DE PARME
Kosmetyki. AUX VIOLETTES DE PARME

37, Boulevard de Strasbourg, 37.

(1915 35)

ZATWARDZENIU

zapobiega się i leczy przez użycie

Pigulek roślinnych CAUVAINA.

Przepisywane przez lekarzy francuskich i za-
granicznych od lat 30-tu zawsze z wielkim po-
wodzeniem; ponieważ składają się wyłącznie z ro-
ślin, nieprzysparzają żrzenia ani kolek i mogą się
używać jako środek orzeźwiający, oczyszczający
krew lub sprząwający przeoczyście. Metoda
użycia w polskim języku. Wymagać należy, aby
pigulki Cauvaina znajdowały się we flakonikach
włożonych w pudełeczka kartonowe i aby na każ-
dej pigulce znajdował się napis **Cauvain**.

W Paryżu w aptece Pa Dehaut, rue Faub. St.
Denis 147. (1910 84)

Dostac można w Krakowie w aptece p. J. Tran-
czyńskiego i w aptece W. Redyka. — we Lwowie
w aptece p. Z. Ruckera i u p. Kalkista Krzyżanow-
skiego, w Poznaniu w aptece Dra Chłankiewi-
cza, w Brodnie w aptece p. M. Kallala i Fran-
coza. — w Czerniowcach w aptece p. Goliczow-
skiego.

W Paryżu w aptece Pa Dehaut, rue Faub. St.
Denis 147. (1910 84)

Dostac można w Krakowie w aptece p. J. Tran-
czyńskiego i w aptece W. Redyka. — we Lwowie
w aptece p. Z. Ruckera i u p. Kalkista Krzyżanow-
skiego, w Poznaniu w aptece Dra Chłankiewi-
cza, w Brodnie w aptece p. M. Kallala i Fran-
coza. — w Czerniowcach w aptece p. Goliczow-
skiego.

W Paryżu w aptece Pa Dehaut, rue Faub. St.
Denis 147. (1910 84)

Dostac można w Krakowie w aptece p. J. Tran-
czyńskiego i w aptece W. Redyka. — we Lwowie
w aptece p. Z. Ruckera i u p. Kalkista Krzyżanow-
skiego, w Poznaniu w aptece Dra Chłankiewi-
cza, w Brodnie w aptece p. M. Kallala i Fran-
coza. — w Czerniowcach w aptece p. Goliczow-
skiego.

W Paryżu w aptece Pa Dehaut, rue Faub. St.
Denis 147. (1910 84)